

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/98/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1718200863
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1718200863.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, proti žalovanému: H. E., W.. XX.X.XXXX, F. T., o zaplatenie 3.000 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 21.3.2019 č.k. 43Csp/41/2018 - 127, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej p o t v r d z u j e.

Vo výroku o trovách konania z m e ň u j e rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36,60 %.

Žalovaný m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Uvedeným rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 3.000 €, dlžné úroky z istiny vo výške 139,46 €, zákonný úrok z omeškania 5,05% ročne zo sumy 3.000 € od 1. 4. 2018 do zaplatenia, bankové poplatky vo výške 47,66 €, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie tak, žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzatvorená zmluva, ktorú možno právne kvalifikovať ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obch. zák., ktorá sa ako spotrebiteľský právny vzťah spravuje aj ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských právnych vzťahoch, pričom zmluva bola uzatvorená v súlade s dotknutými ustanoveniami príslušných právnych predpisov. Na základe uzatvorenej zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 3.000,- €, ktorý mal žalovaný zaplatiť v 84 mesačných splátkach po 61,30 € so splatnosťou k 15. dňu v mesiaci od 15.03.2015 do 15.02.2022. Žalovaný úver riadne nesplácal, dostal sa do omeškania, čím porušil zmluvné povinnosti, a preto žalobca ku dňu 02.07.2015 v súlade so zmluvou vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Nezaplatená istina úveru predstavuje sumu 3.000,- €.

2/ V zmysle ust. § 502 ods. 1 Obch. zák., od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške. Toto dispozitívne (§ 263 ods. 1 Obchodného zákonníka) ustanovenie však neupravuje dokedy je dlžník povinný úroky platiť, najmä či len do predčasného zosplatenia úveru, alebo do pôvodne dohodnutej doby splatnosti úveru, prípadne až do doby skutočného (často neskoršieho) vyplatenia úveru veriteľovi. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o časti úrokov dohodnutých v úverovej zmluve po splatnosti úveru stotožnil s argumentáciou obsiahnutou

napr. v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014, podľa ktorého veriteľ má nárok na zaplatenie úrokov z úveru iba do doby predčasného zosplatenia úveru, pretože so stratou výhody splátok úveru pre dlžníka je spojená aj strata nároku veriteľa na úroky po dobe predčasného zosplatenia úveru, jednorazovým zosplatením dlžník stráca oprávnenie užívať prostriedky z úveru, dlžníkovi vzniká povinnosť jednorazovo vrátiť sumu úveru navýšenú o kapitalizované úroky do zosplatenia a po zosplatení je dlžník povinný zaplatiť už len sankcie spojené s omeškaním. Vzhľadom na uvedený právny záver s odvolaním sa na rozhodnutie Krajského súdu Prešov 6Co/190/2014 má žalobca nárok na zaplatenie tzv. riadneho úroku len do predčasného zosplatenia úveru, teda len za dobu do 02.07.2015. Preto súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi zmluvný úrok z omeškaných splátok úveru vo výške 139,46 € a v sume 1.461,75 € a vo výške uplatnených 12,68 % ročne zo sumy 3.000,- € od 01.04.2018 do zaplatenia súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

3/ Dodal, že predčasné zosplatenie úveru predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Teda podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovat' zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednané ho záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a odnepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozíciu sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatennej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov, argumentoval vo svojom rozsudku súd prvej inštancie.

4/ Žalovaný sa dostal s plnením záväzku do omeškania, preto ho súd prvej inštancie zaviazal zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania v zákonom stanovenej výške 5,05 % ročne zo sumy 3.000,- € od 01.04.2018 do zaplatenia. Žalobcovi patrí úrok z omeškania od omeškania žalovaného teda od 03.07.2015 do zaplatenia. Žalobca vo svojom žalobnom návrhu žiadal úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 01.04.2018, ktorý mu súd v zmysle žalobného petitu priznal v zákonom stanovenej časti. Výšku úroku z omeškania súd určil podľa predpisov občianskeho práva a to cit. nariadenia vlády, kedy k stanovenej

výške základnej úrokovej sadzby ECB pre deň 03.07.2015 - 0,05 % pripočítal 5 percentuálnych bodov. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal aj poplatok v sume 47,66 €, ktorý v zmysle § 121 ods. 3 Obč. zák. predstavuje náklady spojené s uplatnením pohľadávky a to poplatok za doručenie upovedomenia o predčasnej splatnosti úveru.

5/ Predmetom konania na základe žaloby žalobcu bolo zaplatenie istiny 3.000,- €, s úrokom 12,68 % ročne do 02.07.2015 v kapitalizovanej výške 139,46 € do zosplatenia úveru, vo výške 12,68 % ročne zo sumy 3.000,- € v kapitalizovanej výške 1.461,54 € do - v žalobe presne neuvedené a s úrokom 12,68 % ročne z istiny 3.000,- € od 01.04.2018 do zaplatenia, čo ku dňu rozhodnutia súdu vo veci predstavuje spolu 4.668,46 € (139,46 € + 1.461,54 € + úrok 12,68% zo sumy 3.000,- € od 01.04.2018 do 20.04.2018 (podanie žaloby) čo je 19,80 € a poplatky v sume 47,66 €). Žalobca bol v konaní úspešný v časti o zaplatenie istiny 3.000,- € a kapitalizovaného úroku 139,46 € spolu s poplatkom vo výške 47,66 € teda 68,30 % vo vzťahu k celkovej žalovanej sume a žalovaný bol úspešný v časti úrokov v kapitalizovanej výške 1.461,54 € a zmluvných úrokov zo sumy 3.000,- € od 01.04.2018 do 20.04.2018 = 19,80 € a teda jeho úspech predstavuje vo vzťahu k žalovanej sume 31,70 %. O nároku žalovaného na náhradu trov konania tak súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

6/ Uvedený rozsudok napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalobca; jeho odvolanie smerovalo proti výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol a voči výroku o trovách konania. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie rozhodol, hoci neboli splnené procesné podmienky, ďalej, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca vytykal súdu prvej inštancie, že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zjavné, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď dospel k záveru, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Otázka nároku na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nemohla byť zodpovedaná uznesením NS SR sp. zn. 4 Obo 143/1998, na ktoré súd v rozhodnutí poukazuje, nakoľko ide o rozhodnutie, ktoré nevyhovuje potrebám súčasného právneho stavu, keďže po jeho vyhlásení došlo ku vstupu SR do EÚ a následne k implementácii relevantných smerníc do právneho poriadku SR. Žalobca poukazoval na § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého by veriteľ mal mať rovnako zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia úveru (výklad a contrario). Dodal, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatení úveru je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu, ktorého obsahom je vytvorenie právnej istoty, že na určitú otázku v rovnakých podmienkach bude daná rovnaká odpoveď. Žalobca zastáva názor, že v prípade zmluvného úroku ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy, t.j., takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa (žalobcu) za poskytnutie predmetného úveru. Žalovaný si bol tohto nároku vedomý a svojím podpisom zmluvy sa tieto zmluvné úroky zaviazal uhrádzať. Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy predstavujú cenu úveru. Dlužník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatenie úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. Vzhľadom na fakt, že k vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku žalovaného, v zmysle ktorého je povinný naďalej uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky. Žalobca tiež nesúhlasil so záverom súdu, že súbežným uplatňovaním úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa. Keďže oba typy úrokov sú diametrálne odlišným právnym inštitútom a sledujú iný cieľ, nemôže ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného. Dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, naproti tomu, úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Obidva úroky môže veriteľ požadovať popri sebe, bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah. Zosplatením úveru nedochádza k zániku zmluvného vzťahu, ale k zmene obsahu záväzku. Žalobca svoju argumentáciu v odvolaní podporil poukazom na rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Co 13/2018, tiež Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co 22/2018, či Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co 1/2018. Žalobca navrhoval odvolaciemu súdu, aby rozsudok Okresného súdu Pezinok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby jeho žalobe vyhovel v celom rozsahu a priznal mu voči žalovanému náhradu trov konania.

7/ Žalovaný sa na odvolanie žalobcu nevyjadril.

8/ Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania (t.j. v zamietajúcom výroku a výroku o trovách konania) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9/ Riadny (zmluvný) úrok predstavuje cenu peňazí, ktoré veriteľ poskytol dlžníkovi na základe zmluvy o úvere. Z ekonomického pohľadu ide v zásade o kompenzáciu veriteľovi za obetovanú príležitosť, kedy nemohol s istinou úveru nakladať, pretože nebola v jeho dispozícii. Na strane dlžníka ide cenu za to, že do jeho dispozície mu boli vydané finančné prostriedky, ktoré mohol používať, pričom povinnosť ich vrátiť bola odložená do budúcnosti a prípadne i rozložená na splátky. Riadny úrok veriteľovi patrí až do splatnosti úveru. V prípade, že dlžník poruší zmluvu a sú splnené zákonom a prípadne i zmluvou predpokladané podmienky, má veriteľ právo vyhlásiť predčasnú (alebo tiež mimoriadnu) splatnosť úveru, teda požadovať okamžité vrátenie úveru dlžníkom. Právnym následkom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru je, že dlžník prichádza o výhodu odloženej splatnosti úveru, resp. o výhodu splátok a veriteľ získava možnosť využiť všetky dostupné právne prostriedky na to, aby sa domohol dlžnej pohľadávky. Veriteľ tiež získava právo požadovať od dlžníka zákonnú sankciu v podobe úrokov z omeškania z celej dlžnej sumy, nielen z čiastky, s ktorou bol dlžník aktuálne v omeškaní; prípadne i iné sankcie vyplývajúce zo zmluvy. Odvolací súd poukazuje napríklad na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 148/2016 zo dňa 30.6.2017 v tom, že vyhlásením predčasnej splatnosti úveru dochádza k zmene obsahu záväzku. Hoci vyhlásením predčasnej splatnosti úveru veriteľ automaticky nedostáva do svojej dispozície dlžnú peňažnú sumu a dlžník ju nestráca, dlžník príde o právny dôvod, pre ktorý môže mať dlžné peňažné prostriedky vo svojej dispozícii. S tým je nevyhnutne spojený aj zánik nároku veriteľa na riadny úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by veriteľovi aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru patril riadny úrok z úveru. Pokiaľ by veriteľ mal naďalej až do zaplatenia dlžnej pohľadávky nárok na riadny úrok a popri tom i úrok z omeškania a prípadne iné sankcie, vznikla by hrubá nerovnováha v právnom postavení dodávateľa (veriteľa) a spotrebiteľa (dlžníka). Veriteľ by mal naďalej všetky oprávnenia zo zmluvy a navyše i právo a možnosť domôcť sa relatívne okamžite splnenia celého záväzku, pričom dlžník by stratil akékoľvek výhody, ktoré mu zmluva o úvere garantovala. Takýto následok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru by bol nielen neprijateľný pre založenie nerovnováhy v právach a povinnostiach účastníkov zmluvy, ale aj v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd poukazuje tiež na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 476/2012-14, ktorý potvrdil ústavnú udržateľnosť tohto záveru. Hoci judikatúra najmä nižších súdov v tomto smere nie je úplne jednotná, odvolací súd sa prikláňa k názoru prezentovanému vyššie.

10/ Podľa ust. § 503 ods. 3 Obč. zák. je dlžník oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Na základe druhej vety tohto ustanovenia nemožno potvrdiť ani vyvrátiť záver, že dlžník má povinnosť platiť riadne úroky z dlžnej istiny i po zosplatení úveru. Toto ustanovenie sa vzťahuje iba na situáciu, kedy dlžník splatil poskytnutý úver pred dňom jeho konečnej splatnosti, čo zjavne nie je prípad posudzovanej veci, kedy dlžník do dnešného dňa dlžný úver nesplatil.

11/ Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne právne závery. Správne vychádzal zo záveru, že žalovaný má v konaní postavenie spotrebiteľa, a teda správne použil na rozhodnutie o uplatnenom nároku aj ust. § 52 a nasl. Obč. zák. Žalobca neprodukoval žiadne také dôkazy, ktoré by neboli predmetom posúdenia a hodnotenia súdom prvej inštancie a ktoré by mohli zvrátiť výsledky doteraz vykonaného dokazovania a právneho posúdenia. V odvolaní žalovaný len zrekapituloval svoje námietky a argumenty prednesené v konaní pred súdom prvej inštancie; súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vyložil, z akých úvah vychádza jeho rozhodnutie. Odvolací súd si dôvody rozhodnutia prvoinštančného súdu osvojil, a na tieto poukazuje. Skutočnosť, že sa žalovaný nestotožňuje s právnymi závermi prvoinštančného súdu nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám žalovaného o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť.

12/ Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (zamietajúci výrok) vo veci samej ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania, s poukazom na fakt, že žalobcovi bola priznaná istina v celom rozsahu, keď celkovo jeho úspech v konaní predstavoval 68,30 % a úspech žalovaného 31,70 %, potom žalobcovi prináleží nárok na náhradu trov (prvoinštančného) konania v rozsahu 36,60 %. Vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu strán sporu v konaní nemožno dospieť k záveru o tom, že by tento úspech a neúspech bol vzájomne vyvážený (zhruba rovnaký), naopak, žalobca dosiahol v konaní prevažný úspech, čo bolo podľa názoru odvolacieho súdu nutné zohľadniť pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, z ktorého dôvodu v tejto časti rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil, s poukazom na ust. § 388 CSP.

13/ O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP).